

Вяра

Цитати

Разумът е само способност да се постига познание на истината, а не източник на истината..

Когато човек се роди на този свят, не знае нищо, нито едно нещо не може дори да назове сам, на всичко се учи, а щом стъпи на крака, още недостигнал пълнолетие, започва да се превъзнася и да повтаря: аз и разумът ми, всичко ще разсъдим и ще решим сами. Разумът наистина е велик дар Божи, но дарувайки ни го, Бог не го е положил за източник на истината, а само за неин приемник. Не ни е казал тъй: Ето ви разум, слушайте него и както ви научи, така постъпвайте. А какво е сторил Той? Като е създал човека с разум, тозчас му се е явил и е започнал да го учи на истината, и оттогава не е преставал и не престава да го ръководи към познанието на истината и да просвещава ума му с познанието за нея...

Мъдростта на този свят, в която почетно място заемат мнозина езичници и безбожници, е пряко противоположна на

самите начала на духовната, божествената мъдрост. Не можем да сме последователи и на едната, и на другата, от едната непременно трябва да се отречем. Падналият човек е "лъжа", от мъдруванията му се съставил "лъжеименният разум", т. е. мисли, сбор от понятия и познания, които са лъжливи и имат само вид на разум, а по същността си са люшкане, бълнуване, беснование на ума, поразен от смъртната язва на греха и падението. Този недъг на ума особено пълно се открива във философските науки...

"Плътското мъдруване е смърт... плътското мъдруване е вражда против Бога: на закона Божий то не се покорява, нито пък може" (Рим. 8:6-7)..

Питах науките: какво давате вие като притежание на човека? Човекът е вечен и собствеността му трябва да е вечна. Покажете ми това вечно притежание, това истинско богатство, което да мога да взема със себе си в гроба! Досега аз виждам само знанията, давани, така да се каже, за поддръжка, завършващи със земята, не можещи да съществуват след раздялата на душата с тялото...

За какво служи изучаването на математиката? Неин предмет е веществото. Тя открива някои закони на веществото, научава ни да го изчисляваме и да го измерваме, да прилагаме изчисленото и измереното към потребностите на земния живот..

И физиката, и химията се ограничават само във веществото, разширяват познанията за употребата му за временните земни нужди на човека и човешкото общество..

Бидейки изчадие на човешкото падение, философията ласкае това падение, маскира го, храни го и го напоява. Тя се страхува от учението за Истината като от своя смъртна присъда. Състоянието, в което се довежда нашият дух от

философията, е състояние на самопрелъстяване, на погибел за душата..

И истинската философия (любомъдрието) се събира в едното учение Христово. Христос е Премъдрост от Бога (1 Кор. 30).

Който търси премъдрост извън Христа, той се отрича от Христа, отхвърля премъдростта, придобива и усвоява лъжливия разум - достойние на отхвърлените духове.

За географията, геодезията, езикознанието, литературата или други науки, за всички изкуства не си струва и да споменаваме: всички са от земята, потребността на човека от тях завършва с края на земния живот, а в повечето случаи и много по-рано. Ако цялото време на земния живот е употребено за придобиване на знания, които свършват със свършека на земния живот, какво ще взема със себе си отвъд пределите на грубото вещество?.. Науки! Дайте ми, ако можете, нещо вечно, положително, дайте познание с нищо неотменимо и вярно, достойно да се назове собственост на човека! - Науките мълчаха...

Някакви бълнувания, дори и Хегеловите, хората слушат с търпение до края, макар и нищо да не разбират в тях. Нека да постъпят така и по отношение на истините Божии. Разликата ще е там, че тук всяка истина е понятна, а накрая в душата ще засияе велика светлина, на която няма подобна. А там и в началото, и в края е непрогледна тъмнина.